

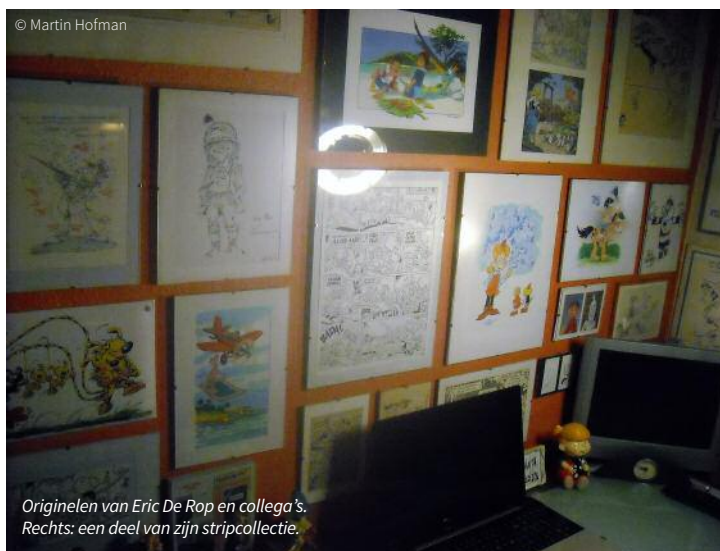

De Rode Ridder

INTERVIEWREEKS DOOR MARTIN HOFMAN (4): ERIC DE ROP

“Het was meestal Paul Geerts die het Rode Ridderwerk overnam wanneer Karel er niet was. Verder hebben ook Merho en mijn vader er af en toe eens de handen voor uit de mouwen gestoken.”

In de aanloop naar de verschijning van DE RODE RIDDER 250 in mei ging Martin Hofman, een van de grootste kenners van DE RODE RIDDER, op pad om auteurs en andere verantwoordelijken van de de door Willy Vandersteen gecreëerde stripreeks te interviewen. Met Eric De Rop, tot 2015 actief bij Studio Vandersteen waar hij meer dan veertig jaar werkzaam was, dist hij anekdotes op over zijn studiotijd. Hij woont bovendien in het appartement van Karel Biddeloo!

Eric en zijn Filipijnse vrouw **Miles** wonen in een appartement aan de rand van Antwerpen. Aan de muur hangen talloze striptekeningen van hemzelf en vele collega's. Hij diept meteen een paar leuke foto's op van hem en Karel Biddeloo in Studio Vandersteen. Tevens legt Eric me een paar mooie tekeningen voor die Karel aan hem geschonken heeft. De klok wordt vele jaren teruggedraaid...

Je hebt dit appartement destijds gekocht van Karel Biddeloo. Vertel eens hoe dat in zijn werk ging.

DE ROP: "Na mijn uitstap van vijf jaar bij **Jef Nys** (tussen 1976 en 1982 werkte hij aan de achtergronden van *JOMMEKE*, red.) ben ik in 1984 zelfstandige geworden. Omdat ik vroeger altijd

woningen gehuurd heb, vond ik de tijd rijp om een eigendom te kopen. Karel was daarvan op de hoogte en sprak me aan over dit appartement dat hij ooit als investering gekocht had. Zijn zuster woonde hier, en voordien heeft Karel er zelf een paar maanden gewoond. De periode toen de zus van Karel verhuisde naar een nieuwbouw viel samen met mijn zoektocht. Daarna was de zaak snel beklonken."

Hoe goed heb je Karel Biddeloo gekend?

DE ROP: "Karel was mijn beste vriend bij Studio Vandersteen! Hij was de tofste collega die je je maar kan voorstellen. Hij was geen lawaaimaker, maar wel heel humoristisch aangelegd. Wij hebben allemaal uitbundig gelachen

met zijn fratsen. **Paul Geerts** reageerde daar echter meer gereserveerd op, hij was een beetje teruggetrokken tegenover zijn werkmakers. Het mag gezegd worden dat Paul een streber was, want daar is niks mis mee. En toen de telefoon in de studio rinkelde haastte hij zich steeds om deze op te nemen, terwijl hij zei: 'Ik zal wel antwoorden!'

Leuk voor ons want zo hoefden wij ons daar niet mee bezig te houden. Meermaals bracht Karel een bandopnemer mee, die hij dan tijdens het werk liet spelen met vooral crooners en filmmuziek op het repertoire. Wij vonden dat leuk en Willy Vandersteen had er geen last van, want die werkte in een aangrenzende kamer.

Ik herinner me veel hartverwarmende bezoeken aan El Paso, het westerndorp in Wuustwezel. Het was een feest om er Karel als zijn alter ego, de cowboy Johnny Rebel, duels en schietpartijen te zien uitvechten. Hij was 'The Man in Black' die graag zijn mooie zilveren pistolen liet knallen! In de tekenstudio noemden ze Karel en ik trouwens De Knokploeg omdat we beiden als westerhelden bekend waren in El Paso. Karel was de meest belezen man van de studio en tijdens de middagpauze zat hij meestal te lezen. Geen wonder dat hij altijd zo goed gedocumenteerd was!

In de studio zaten Karel en mijn vader tegenover elkaar aan dezelfde tafel. Ik zat aan de tafel achter hen, ruggelings achter Karel. Hij rookte toen nog, meer

Karel was mijn beste vriend bij Studio Vandersteen! Hij was de tofste collega die je je maar kan voorstellen.

Karel Biddeloo alias Johnny Rebel alias The Man in Black oog in oog met Johan, de Rode Ridder. Tekening uit 1972 die Eric De Rop heeft bewaard.

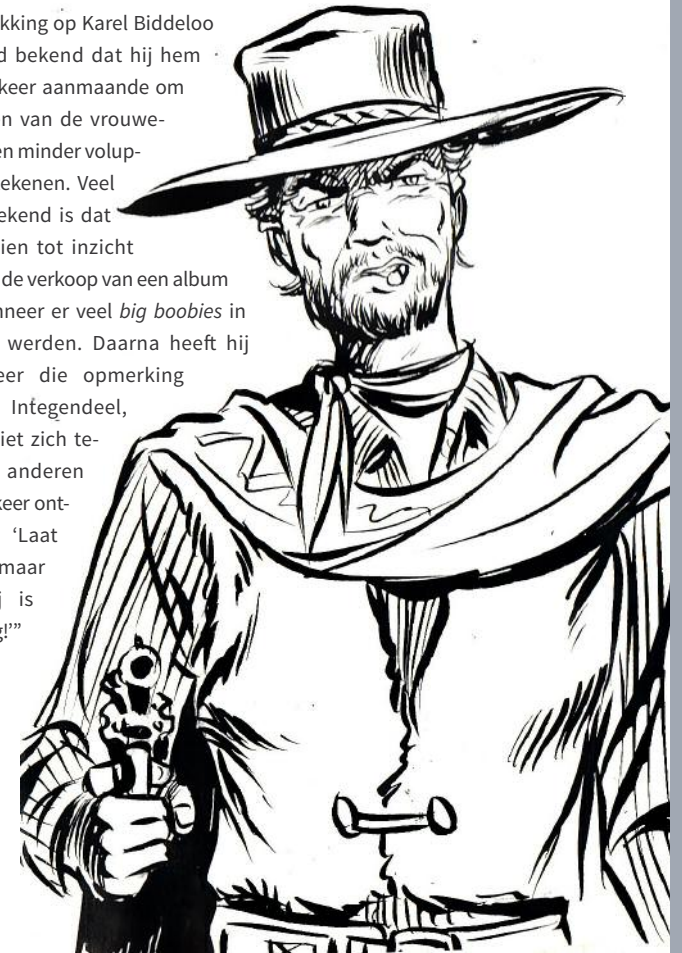
“Veel minder bekend is dat Willy tot inzicht kwam dat de verkoop van een album steeg wanneer er veel *big boobies* in getekend werden.

bepaald Kent-sigaretten. Karel was beducht voor de nicotine, en prikte met een tekenpennetje altijd een paar gaatjes in zijn sigaretten om het geïnhaleerde nicotinegehalte te verminderen. Bovendien vond hij de geur van mijn zware St Michel-sigaretten maar niks en spoorde me dikwijls aan om over te schakelen naar Kent. Hij anticepeerde daar dikwijls op wanneer het tijd werd om weer een sigaret te roken. Terwijl we beiden aan het tekenen waren, gooide hij dan een Kent-sigaret over zijn schouder, die dan plots als manna uit de hemel op mijn tekenblad viel! Maar toch ben ik nooit overstag gegaan. Integendeel, ik ben later van St Michel overgeschakeld naar sigaretjes, haha!”

Een gekende anekdote is dat Willy Vandersteen soms Karel Biddeloo moest intomen omdat hij overdreef met de omvang van de boezems in de RODE RIDDER-avonturen.

DE ROP: “Over Willy Vandersteen is

met betrekking op Karel Biddeloo inderdaad bekend dat hij hem een paar keer aanmaande om de borsten van de vrouwelijke figuren minder voluptueus te tekenen. Veel minder bekend is dat Willy nadien tot inzicht kwam dat de verkoop van een album steeg wanneer er veel *big boobies* in getekend werden. Daarna heeft hij nooit meer die opmerking gemaakt. Integendeel, want hij liet zich tegenover anderen een paar keer ontvallen: ‘Laat Karel maar doen, hij is goed bezig!’”

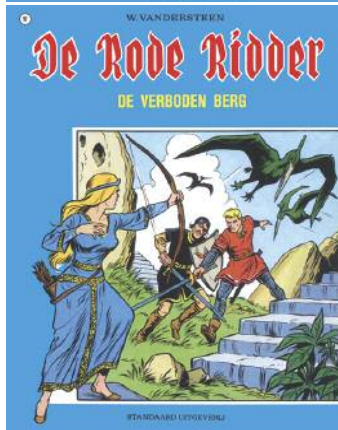
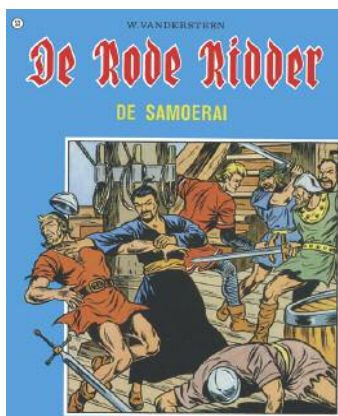
Nam Vandersteen jullie regelmatig mee om in Antwerpen iets te gaan drinken?

DE ROP: “Er is in een bepaalde uitgave verschenen dat Vandersteen wekelijks zijn tekenaars trakteerde op café. Dat klopt niet. Zijn metgezellen waren steeds een paar vrienden.

Hoogstens is Willy na het werk een paar keer meegeleden met mij, zodat ik hem aan het café in Antwerpen kon afzetten. Die café heette De Zingende Druif. Willy kwam er graag... tot zijn hoed er gestolen werd. Toen zwoer hij er nooit nog een voet binnen te zetten, en hij is er inderdaad nooit meer geweest!”

Wat was jouw bijdrage aan De Rode Ridder?

DE ROP: “Er zijn twee albums waar ik redelijk veel aan heb bijgedragen, ik heb namelijk acht pagina’s getekend voor DE VERBODEN BERG en vijf bladzijden van DE SAMOERAI volledig afgewerkt. Verder ben ik regelmatig in beperkte mate bijgesprongen wanneer Karel in verlof was. Het was meestal Paul Geerts die het RODE RIDDER-werk overnam wanneer Karel er niet was. Verder hebben ook **Merho** en mijn vader er af en toe eens de handen voor uit de mouwen gestoken. Veel opvangnetten waren er niet, want de bezetting in Studio Vandersteen bestond uit ikzelf en mijn vader **Edward De Rop**, Karel Biddeloo, Paul Geerts, Merho en **Hilde Costermans**.

Eric De Rop werkte het meest mee aan deel 53, DE SAMOERAI, en deel 57, DE VERBODEN BERG. In MET MASKER EN ZWAARD (deel 49) vereeuwigde Karel Biddeloo de jonge Eric nog als ridder.

“Uitgeverij WPG ging Studio Vandersteen overnemen, wat gepaard ging met een loonverlies van maar liefst een derde voor de werknemers! Dat vond ik nogal gortig. Vooral omdat ik degene was met de langste staat van dienst bij de studio.

Je moest trouwens al eens tijd op overschot hebben om even iets over te nemen. Mijn vader was vrijwel altijd druk bezet, bijvoorbeeld met het tekenen van SNOEK, of met JEROM voor het stripweekblad ONS VOLKSKE.

Algemeen gesproken heb ik enkele RODE RIDDER-albums in inkt gezet, mijn vader vooral op tekeningen van Vandersteen en **Karel Verschuere**. Natuurlijk heb ik zelf ook SUSKE EN WISKE geïnk, en ik heb er zelfs nog voor getekend. Ik heb ook veel ROBERT EN BERTRAND-albums geïnk, het laatste dat ik inktte voor ik naar Jef Nys vertrok, was AVONTUUR IN MOLDAVIË.

Elke tekenaar bij Studio Vandersteen tekende volgens eigen karakteristieken, en ik zie nog steeds in één oogopslag wie er getekend heeft aan een RODE RIDDER-verhaal. **Frank Sels** tekende heel karaktervol en heeft ongeveer tien tot vijftien albums getekend. En Karel Verschuere was sterk in compositieschetsen.”

En na een schitterende staat van dienst ben je met pensioen gegaan.

DE ROP: “Ja, ik vond dat het mooi geweest was. Eerlijk gezegd heeft het financiële aspect ook meegespeeld. Uitgeverij WPG ging Studio Vandersteen overnemen, wat gepaard ging met een loonverlies van maar liefst een derde voor de werknemers! Dat vond ik nogal gortig. Vooral omdat ik degene was met de langste staat van dienst bij de studio.

WPG is inderdaad een bedrijf, en bedrijven kijken eerst en vooral naar de opbrengsten. Dat hun oplage van SUSKE EN WISKE van 400.000 albums gezakt is naar 100.000 exemplaren zal er zonder twijfel voor de nodige paniek gezorgd hebben.”

Ik bezocht een paar keer per jaar jouw vader in het rusthuis, waarvan een keer samen met Martin Lodewijk. Edward was een lieve man en het was een schok

voor mij om in de pers zijn plotse dood te vernemen.

DE ROP: “Ja... hij moest dringend een heupoperatie ondergaan, maar kort voor de geplande ingreep is hij op een nacht uit zijn bed gevallen. Door die kapotte heup kon hij niet bewegen en hij is daar op de vloer van zijn kamer gestorven.”

Dat is heel triest. Misschien is het een kleine troost dat hij nog net de heruitgave van zijn stripreeks Tom Tempo heeft meegemaakt.

DE ROP: “Hoe zat dat juist in elkaar? Ik was daar namelijk niet bij betrokken.”

Eric krijgt de volgende uitleg. Er waren in 1989 en 1990 zes TOM TEMPO-albums uitgegeven in kleur. Jouw vader had echter maar liefst veertien verhalen getekend en het viel hem nog steeds zwaar dat die acht resterende verhalen nooit werden uitgegeven.

Op een keer bezocht Edward in zijn

Fragmenten uit een fotostrip, met in de hoofdrollen Eric De Rop en Karel Biddeloo.

rolstoel en met zijn vaste begeleider de Mercator-stripbeurs in Kruikebeke omdat hij graag nog eens de sfeer op een stripbeurs wou opsnuiven. Daar werd hij jammerlijk door bijna iedereen voorbijgelopen. Vele stripfans herkenden hem niet eens en voor de handtekeningenjagers was hij niet interessant genoeg, want Edward was aan zijn hele linkerkant verlamd terwijl hij — net als jij — linkshandig was.

Op die beurs sprak **Peter Bonte**, een groot liefhebber van oude Vlaamse strips en tevens stripuitgever, hem aan en kwamen de onuitgegeven verhalen ter sprake. Peter toonde belangstelling, maar er gebeurde de daaropvolgende maanden niks concreets.

Toen heb ik Peter gebeld. Hij was op

dat moment bezig met andere uitgaven die hij eerst wou publiceren. Ik heb hem op vriendelijke, maar doortastende wijze aangemaand om toch maar meteen te beginnen aan de uitgave van **TOM TEMPO**. Peter had er gelukkig oren naar en verschoof de andere uitgaven naar een later tijdstip om stante pede aan **TOM TEMPO** te beginnen. Ik moest alleen nog iemand vinden die nieuwe covers kon maken. Die vond ik heel snel in de persoon van **Hans De Bisschop**, met wie ik rond de eeuwwisseling de legendarische website RodeRidder.be heb opgericht, die helaas niet meer bestaat. Hans deed de inkleuringen op de computer en doet sindsdien het meeste inkleurwerk van covers voor Bonte.

Een zevental maanden later waren alle veertien verhalen als zwart-witalbums een feit! Edward had ze op dat moment nog niet ontvangen, dus bracht ik mijn exemplaren mee naar hem ter inzage. Ik vergeet nooit hoe gelukkig hij was toen hij die albums vastnam en doorbladerde...

Toen ik hem de volgende keer bezocht, had hij de albums ontvangen, maar waren ze intussen al gestolen uit zijn boekenkast! Hij zei dat hij een vermoeden had wat betreft de identiteit van de dief, maar hij noemde geen naam. Het was de laatste keer dat ik Edward gezien heb want kort daarna overleed hij, enkele maanden nadat het laatste **TOM TEMPO**-album verschenen was.

Het blijft even stil. Plots vraagt Eric of hij een karikatuur van mij mag tekenen. Natuurlijk mag dat!

Fluks neemt hij mijn notaboekje en ballpen over en een minuutje later heb ik een mooie karikatuur van mezelf *made by Eric De Rop*!

Wat doe je tegenwoordig voor werk en ontspanning?

DE ROP: “Ik werk nog steeds voor het Vlaamsgezinde weekblad 't PALLIETERKE, waarvoor ik wekelijks drie of vier tekeningen maak. Ik kies de onderwerpen meestal zelf en het hangt dus af van mijn inspiratie van het moment wat op papier terecht komt. Dat is meestal een spontane inval die ik meteen teken. Daarnaast publiceren ze ook mijn we-

kelijkse stopcomics **TOOGPRAAT**.

Ik ben daar gerecrueteerd toen ik eind 2013 een tekening instuurde van een witte Zwarte Piet en een zwarte Sinterklaas. Dat was toen de strijd losbarstte als zou Zwarte Piet een uiting van racisme zijn, belachelijk! Die tekening beviel de redactie en ik ben blijven tekenen voor hen.

Of ik nog steeds met hetzelfde penntje teken? Dat is een misvatting die ontstaan is door de video over mijn pensionering! Geen enkel penntje dat veel gebruikt wordt, gaat meer dan veertig jaar mee. Het gaat om het pennenstokje dat zo oud is. Kijk hier, je ziet dat het zelfs al hersteld geweest is in het verre verleden.

Wat ik sinds mijn pensionering al

Karikaturen door Karel Biddeloo uit het archief van Eric De Rop.

Beroemdheden als Steffi Graf en Heidi Klum dragen kleding die mijn zoon heeft ontworpen voor het kledingmerk LinFashion.

meermaals gedaan heb, is reizen. Vroeger ging ik vrijwel nooit op reis, en nu hebben we op korte tijd al vier keer de koffers gepakt, drie keer voor een week en een keer twee weken vakantie. Ik heb altijd vermeden om naar te drukke bestemmingen te gaan, maar we zijn toch eens naar Benidorm geweest omdat ik wou ervaren of het inderdaad niks is voor mij. En dat bleek zo te zijn. We zijn ook naar Korfoe geweest en in Kos hebben we de eerste vluchtelingen zien aankomen op de stranden.

Misschien ga ik binnenkort eens naar Mexico om er mijn zoon **Dave** te bezoeken. Hij is een echte avonturier en zat vroeger vooral in Zuid-Amerika. Onlangs heeft hij in Mexico een Belgische wafelbar geopend, en de zaken gaan er blijkbaar goed want hij draait een grote omzet.

Dave is opgegroeid in Gent bij zijn moeder en is honderd procent Gentenaar, wat vooral in zijn dialect tot uiting komt. Hij is er trouwens een plaatselijke beroemdheid, want onder de naam **Bué The Warrior** is hij bekend als graffitikunstenaar. Op die manier

heeft hij ooit eens een cultuurprijs gewonnen. Hij ontwerpt ook kleding. Beroemdheden als **Steffi Graf** en **Heidi Klum** dragen kleding die mijn zoon heeft ontworpen voor het kledingmerk **LinFashion**.

Sporten doe ik niet meer. Vroeger heb ik vaak korfbal en tennis gespeeld, maar die tijd is voorbij. Van mijn vroegere collega's heb ik vooral nog contact met **Eugeen Goossens**, een sympathieke man.

Voor signeersessies ben ik wel te vinden, in mei zowel op de markt in Gouda als op de stripbeurs in Knokke. De jaarlijkse **Suske en Wiske**-fandag kan natuurlijk steeds op mijn medewerking rekenen. Samengevat: ik zal blijven signeren zolang ik uitgenodigd word en zolang ik het plezant vind.

Op de stripbeurs in Knokke wordt er trouwens door Bonte een softcoveralbum van mijn vader heruitgegeven op 300 exemplaren, namelijk **STAN STIKKER TEGEN DE RAAF**, aangevuld met de volledige editie van **DE ZWANZERS**, EEN FAMILIEVERHAAL, wat eigenlijk gags zijn. **STAN STIKKER** verscheen in 1960 in het magazine *Iris*. De inkleuring van het

verhaal gaat dezelfde zijn als in het magazine, en ik heb de nieuwe voorpagina getekend. Ik kijk er al naar uit om dat album in Knokke te signeren!”

Het is al lang donker wanneer ik het appartement verlaat. Traag maar zeker keer ik terug naar de moderne tijd.

STAN STIKKER TEGEN DE RAAF, oud werk van Edward De Rop met een nieuwe cover van zijn zoon Eric. Weldra te verschijnen bij Bonte.

